

De kronieken van Bane

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Bane Chronicles*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2013

© Cassandra Clare, 2013

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

Omslagfoto: Cliff Nielsen

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3388 7

ISBN 978 90 488 3389 4 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is voor de mensen – ze weten zelf wel wie ze zijn –
die brieven en e-mails sturen, naar signeersessies komen
en zeggen dat Magnus en Alec heel veel voor
hen betekenen.
Net als Magnus zijn jullie magisch, en jullie zijn helden.

Inhoud

Wat er echt gebeurde in Peru	9
De weggelopen koningin	57
Vampiers, scones en Edmund Herondale	103
De middernachtelijke erfgenaam	151
De opkomst van Hotel Dumort	201
De redding van Raphael Santiago	247
De ondergang van Hotel Dumort	295
Wat geef je de schaduwjager die alles al heeft (en met wie je toch niet officieel iets hebt)	341
De laatste strijd van het New Yorkse Instituut	383
Het verloop van ware liefde (en eerste dates)	435
De voicemail van Magnus Bane	477

Wat er echt gebeurde in Peru

Door Cassandra Clare en
Sarah Rees Brennan

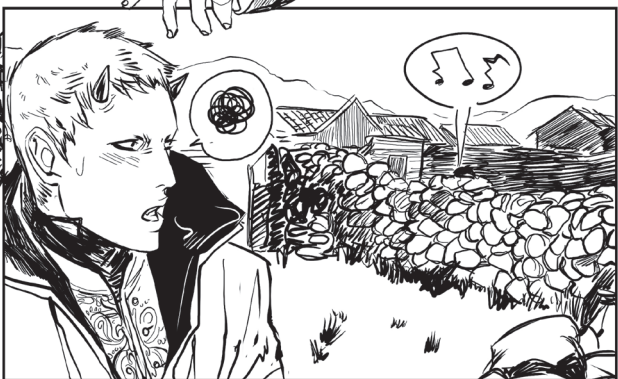
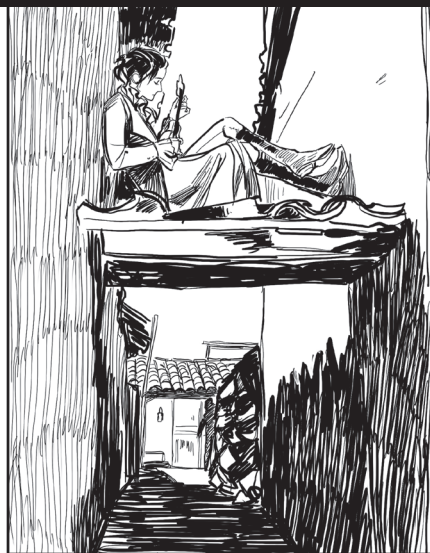

Dus bleef hij spelen op de charango, ook al was hem dat binnenshuis verboden. Het bespelen ervan op openbare plekken werd ook ontmoedigd, door een huilend kind, een man met documenten die het over gemeentelijke regelgeving had en een kleine rel.

Als laatste zocht Magnus zijn toevlucht in de bergen en speelde hij daar. Hij was ervan overtuigd dat de op hol geslagen kudde lama's die hij zag puur toeval was. Het was vast niet bedoeld als oordeel over hem.

– Wat er echt gebeurde in Peru

Het was een treurig moment in Magnus Banes leven toen hij door de Hoge Raad van Peruaanse Heksenmeesters uit Peru werd verbannen. Dat de affiches met zijn portret die in de Benedenwereld van Peru de ronde deden verschrikkelijk onflatteus waren, was al treurig genoeg, maar Peru was ook nog eens een van zijn favoriete plekken. Hij had er mooie avonturen beleefd en had veel goede herinneringen aan het land, te beginnen met de tijd in 1791, toen hij Ragnor Fell had uitgenodigd voor een gezellig toeristisch uitstapje naar Lima.

1791

Magnus ontwaakte in een herberg even buiten Lima. Toen hij zich eenmaal in een geborduurd vest, een pantalon en schoenen met glanzende gespen had gehesen, ging hij op zoek naar een ontbijtje. Beneden trof hij zijn gastvrouw, een molige dame die een zwarte mantilla over haar lange haar droeg. Ze was met een van de serveersters in een verontrust gesprek verwickeld over een pas gearriveerde gast in de herberg.

‘Ik denk dat hij een zeemonster is,’ hoorde hij de gastvrouw fluisteren. ‘Of een meerman. Kunnen die op het land leven?’

‘Goedemorgen, dames,’ zei Magnus vrolijk. ‘Zo te horen is mijn gast gearriveerd.’

Beide vrouwen knipperden tweemaal met hun ogen. Magnus schreef die eerste keer toe aan zijn vrolijke uitdossing en het tweede, tragere knipperen aan wat hij had gezegd. Hij zwaaide monter naar hen en liep door de brede houten deuren via het binnenplein naar de gelagkamer, waar zijn mede-heksenmeester Ragnor Fell in een hoekje zat te simmen met een beker *chicha de molle*.

‘Doe mij maar hetzelfde als wat hij heeft,’ zei Magnus tegen de serveerster. ‘Nee, wacht. Doe mij maar drie van wat hij heeft.’

‘Doe mij maar hetzelfde,’ zei Ragnor. ‘Ik heb dit drankje alleen maar weten te bemachtigen door heel vastberaden te wijzen.’

Magnus gaf de bestelling door. Toen hij weer naar Ragnor keek, zag zijn oude vriend eruit zoals hij er meestal uitzag: afgrijselijk gekleed, zeer droefgeestig en met een diepgroene huid. Magnus was er vaak dankbaar voor dat zijn eigen heksenmeesterteken niet zo opviel. Zijn goudgroene kattenogen met sleufpupillen waren soms weleens onhandig, maar ze vielen meestal gemakkelijk te verbergen met een kleine betovering, en zo niet... ach, er waren behoorlijk wat dames – en heren – die ze geen minpunt vonden.

‘Geen schuilrune?’ vroeg Magnus.

‘Jij zei dat ons reisje een eindeloze opeenvolging van losbandige uitspattingen zou zijn,’ liet Ragnor hem weten.

Magnus glimlachte stralend. ‘Dat klopt!’ Hij zweeg even. ‘Vergeef me. Ik zie het verband niet.’

‘Ik heb gemerkt dat ik in mijn natuurlijke toestand meer succes heb bij de vrouwen,’ legde Ragnor uit. ‘Dames houden van een beetje variatie. Eén vrouw aan het hof van de Zonnekoning zei zelfs dat niemand zich kon meten met haar “lieve koolstronkje”. Ik heb gehoord dat het een behoorlijk populair koosnaampje is geworden in Frankrijk. Allemaal dankzij mij.’ Hij sprak op dezelfde sombere toon als altijd.

Toen de zes drankjes werden gebracht, dook Magnus erbovenop. 'Ik heb deze allemaal nodig. Breng er alsjeblieft nog meer voor mijn vriend.'

'Er was ook een vrouw die me haar "lieve erwtendopje vol liefde" noemde,' ging Ragnor door.

Magnus nam een grote, verkwikkende slok, keek naar de zonneschijn buiten en de drankjes op de tafel voor hem en voelde zich al stukken beter. 'Gefeliciteerd. En welkom in Lima, de Stad van Koningen, mijn lieve erwtendopje.'

Na het ontbijt, dat bestond uit vijf drankjes voor Ragnor en zeventien voor Magnus, nam Magnus zijn vriend mee op een rondleiding door Lima. Ze bekeken de krullerige goudkleurige façade van het paleis van de aartsbisschop en de vrolijk gekleurde gebouwen op het plein, met de schijnbaar verplichte sierbalkons waar de Spanjaarden ooit misdadigers hadden terechtgesteld.

'Het leek me leuk om in de hoofdstad te beginnen. Bovendien ben ik hier al eerder geweest,' vertelde Magnus. 'Een jaar of vijftig geleden. Ik heb me hier kostelijk vermaakt, behalve dan tijdens de aardbeving die de stad bijna opslokte.'

'Had jij iets met die aardbeving te maken?'

'Ragnor,' berispte Magnus hem. 'Je kunt mij niet de schuld geven van elke natuurramp!'

'Je hebt mijn vraag niet beantwoord.' Ragnor zuchtte. 'Ik vertrouw erop dat je... je betrouwbaarder opstelt. Anders dan normaal,' waarschuwde hij terwijl ze doorliepen. 'Ik spreek de taal niet.'

'Spreek je geen Spaans?' vroeg Magnus. 'Of spreek je geen Quechua? Of spreek je geen Aymara?'

Magnus was zich er terdege van bewust dat hij overal waar hij ging een vreemde was, en daarom leerde hij zo veel mogelijk talen, zodat hij kon gaan en staan waar hij wilde. Spaans was naast zijn moedertaal de eerste vreemde taal die

hij had geleerd. Zijn moedertaal sprak hij niet vaak. Die deed hem denken aan zijn stiefvader en moeder en aan de liefde, gebeden en wanhoop uit zijn jeugd. Woorden in die taal drukten hem een beetje te zwaar op zijn tong, alsof hij ze altijd oprecht moest menen en ernstig moest zijn wanneer hij ze uitsprak.

(Hij had nog andere talen geleerd – Purgatorisch en Gehennisch en Tartariaans – om te kunnen communiceren met wezens uit de demonenrijken, talen die hij in zijn vakgebied vaak nodig had, maar die deden hem aan zijn biologische vader denken, en dat was nog erger.)

Oprechtheid en ernst werden overschat, vond Magnus. Net als het gedwongen herleven van onaangename herinneringen. Hij wilde liever amuseren en geamuseerd worden.

‘Ik spreek geen van de talen die jij noemt,’ liet Ragnor hem weten. ‘Hoewel ik blijkbaar wel Bazelende Idioot spreek, aangezien ik jou prima kan verstaan.’

‘Dat is kwetsend en onnodig,’ zei Magnus. ‘Maar natuurlijk kun je me volkomen vertrouwen.’

‘Laat me hier alleen niet achter zonder gids. Dat moet je zweren, Bane.’

Magnus trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik geef je mijn erewoord!’

‘Ik zal je opsporen,’ dreigde Ragnor. ‘Ik zal je kist met absurde kleding opsporen. En dan breng ik een lama naar je kamer en zorg ervoor dat hij op alles urineert wat je hebt.’

‘Je hoeft niet zo akelig te doen,’ zei Magnus. ‘Maak je geen zorgen. Ik kan je nu meteen alle woorden leren die je moet kennen. Een ervan is “fiesta”.’

Ragnor fronste zijn voorhoofd. ‘Wat betekent dat?’

Magnus trok zijn wenkbrauwen op. ‘Het betekent “feestje”. Een ander belangrijk woord is “juerga”.’

‘En wat betekent dat?’

Magnus zweeg.

‘Magnus,’ zei Ragnor streng. ‘Betekent dat woord ook “feestje”?’

Magnus kon de sluwe grijns die over zijn gezicht trok niet tegenhouden. ‘Ik zou wel mijn verontschuldigen kunnen maken,’ zei hij, ‘alleen spijt het me helemaal niet.’

‘Probeer een beetje verstandig te zijn,’ opperde Ragnor.

‘We zijn op vakantie!’

‘Jij bent altijd op vakantie,’ merkte Ragnor op. ‘Je bent al dertig jaar op vakantie!’

Dat was waar. Magnus had zich nergens meer gesetteld sinds de dood van zijn geliefde – niet zijn eerste liefde, maar de eerste met wie hij had samengewoond en die in zijn armen was overleden. Magnus had zo vaak aan haar gedacht dat het nu geen pijn meer deed wanneer iemand over haar sprak. De herinnering aan haar gezicht was nu als de verre schoonheid van de sterren, te ver om aan te raken, maar toch straalden ze ‘s nachts voor zijn ogen.

‘Ik kan niet genoeg krijgen van het avontuur,’ zei Magnus luchtig. ‘En het avontuur krijgt niet genoeg van mij.’

Hij had geen idee waarom Ragnor weer zuchtte.

Ragnors argwanende karakter bleef Magnus bedroeven en teleurstellen, zoals toen ze naar het Yarinacochameer gingen en Ragnor met samengeknepen ogen vroeg: ‘Zijn die dolfijnen róze?’

‘Ze waren al roze toen ik hier aankwam!’ riep Magnus verontwaardigd uit. Hij zweeg even en dacht na. ‘Daar ben ik bijna zeker van.’

Ze gingen van costa naar siërra en bekeken alle toeristische trekpleisters van Peru. Magnus’ favoriet was waarschijnlijk de stad Arequipa, een stuk van de maan, gemaakt van vulkanisch steen dat in de zon straalde en fonkelde als wit maanlicht op het water.

Er was daar ook een heel aantrekkelijke jongedame, maar

uiteindelijk besloot ze dat haar voorkeur uitging naar Ragnor. Magnus had er helemaal niet op zitten wachten om in een heksenmeester-driehoeksrelatie verwickeld te raken of het koosnaampje 'schattig bekerplantje' te horen in het Frans, een taal die Ragnor wel sprak. Maar Ragnor was erg in zijn nopjes, en voor het eerst leek hij er geen spijt van te hebben dat hij op verzoek van Magnus naar Lima was gekomen.

Uiteindelijk kreeg Magnus Ragnor alleen maar uit Arequipa weg door hem voor te stellen aan een andere charmante jongedame, Giuliana, die de weg wist in het regenwoud en hun verzekerde dat ze de *ayahuasca* kon vinden, een plant met opmerkelijke magische eigenschappen.

Later, terwijl hij door het groen van het regenwoud Manu ploeterde, kreeg Magnus spijt van zijn overredingskracht. Het was een en al groen, groen, groen, overal waar hij keek. Zelfs wanneer hij naar zijn reisgenoot keek.

'Ik hou niet van het regenwoud,' zei Ragnor droevig.

'Dat komt doordat je niet voor nieuwe ervaringen openstaat, zoals ik!'

'Nee, het komt doordat het hier natter is dan de oksel van een zwijn en twee keer zo erg stinkt.'

Magnus duwde een druipende tak uit zijn gezicht. 'Ik geef toe dat je een uitstekend punt hebt en dat je een levendig beeld schildert met je woorden.'

Het was niet comfortabel in het regenwoud, dat was zo, maar toch was het er heerlijk. Het dichte groen van de ondergroei verschilde van de delicate blaadjes van de hogere bomen, en de helgekleurde, gevederde bladeren van sommige planten wuifden zachtjes tegen de touwachtige slierten van andere. Het groen overal rondom werd afgewisseld met kleurige bloemen en plotselinge bewegingen die op dieren in plaats van planten wezen.

Magnus was vooral gecharmeerd van de tengere, glanzende spinaapjes met hun lange poten, die verspreid als sterren in

de bomen zaten, en van de schuchtere, snelle sprongen van de doodshoofdaapjes.

‘Stel je eens voor,’ zei Magnus, ‘dat ik een apenvriendje zou hebben. Ik zou hem kunstjes kunnen leren. Ik zou hem een mooi jasje kunnen aantrekken. Hij zou er net zo uit kunnen zien als ik! Maar dan meer aapvormig.’

‘Je vriend is dol geworden van de hoogteziekte,’ verklaarde Giuliana. ‘We zijn hier een heel eind boven zeeniveau.’

Magnus wist niet helemaal zeker waarom hij een gids had meegenomen, behalve dan dat het Ragnor gerust leek te stellen. Andere mensen volgden hun gids waarschijnlijk gedwee naar onbekende en mogelijk gevaarlijke plekken, maar Magnus was een heksenmeester en ten volle bereid een magische strijd aan te gaan met een jaguardemon als dat nodig was. Het zou een uitstekend verhaal opleveren, waarmee hij mogelijk indruk zou kunnen maken op de dames die zich niet om onverklaarbare redenen tot Ragnor aangetrokken voelden. Of op sommige heren.

Afgeleid door junglefruit en zijn overpeinzingen over jaguardemonen keek Magnus op een zeker moment om zich heen en merkte dat hij zijn metgezellen kwijt was; hij was alleen in de groene wildernis.

Hij bleef staan en bewonderde de bromelia's: enorme, glinsterende, bloemachtige kommen van bladeren vol kleur en water. In de schitterende diepten ervan zaten kikkertjes.

Toen keek hij op in de ronde, bruine ogen van een aap.

‘Hallo, vriend,’ zei Magnus.

De aap maakte een verschrikkelijk geluid, half grauw en half sis.

‘Ik begin een beetje te twifelen aan de kracht van onze vriendschap,’ zei Magnus.

Giuliana had gezegd dat ze zich niet moesten laten intimideren als ze werden benaderd door apen, maar dat ze moesten blijven staan en een air van kalm gezag moesten uitstra-

len. Deze aap was een stuk groter dan de andere apensoorten die Magnus tot nu toe had gezien. Dit exemplaar had brede, opgetrokken schouders en een dichte, bijna zwarte vacht; het was een brulaap, herinnerde Magnus zich.

Magnus gooide een vijg naar de aap toe. De aap ving de vijg op.

‘Zo,’ zei Magnus. ‘Daarmee zou het opgelost moeten zijn.’

De aap kwam dichterbij, kauwend op een nogal dreigende manier.

‘Ik vraag me ineens af wat ik hier doe. Ik hou van het stadsleven, moet je weten,’ merkte Magnus op. ‘De glinsterende lichtjes, het constante gezelschap, het vloeibare entertainment. Het gebrek aan onverwachte apen.’

Hij negeerde Giuliana’s advies, zette snel een stap achteruit en gooide nog wat fruit. Deze keer hapte de aap niet in het aas. Hij kromde zijn rug en grauwde, en Magnus deed nog een paar stappen achteruit en botste tegen een boom.

Hij maaide geschrokken met zijn armen, dankbaar omdat niemand die dacht dat hij een gesoigneerde heksenmeester was hem gadesloeg, en kreeg een apenaanval recht in zijn gezicht.

Magnus slaakte een kreet, draaide zich om en rende door het regenwoud. Hij liet een vrolijk gekleurd spoor van fruit achter terwijl hij voor het levensgevaarlijke apengevaar wegvluchtte. Hij hoorde dat de aap hem op de hielen zat en versnelde. Vlak nadat hij al zijn fruit had verloren, botste hij boven op Ragnor.

‘Kijk even uit!’ snauwde Ragnor.

‘Ter verdediging van mezelf: je bent behoorlijk goed gecamoufleerd,’ zei Magnus. Daarna vertelde hij twee keer over zijn verschrikkelijke apenavontuur, een keer voor Giuliana in het Spaans, en nog een keer voor Ragnor in het Engels.

‘Maar natuurlijk had je meteen achteruit moeten deinzen voor het dominante mannetje,’ was Giuliana’s reactie. ‘Ben je

achterlijk? Je hebt enorm veel geluk dat hij door dat fruit werd afgeleid, anders had hij je keel opengehaald. Hij dacht dat je zijn vrouwtjes kwam stelen.'

'Pardon, maar we hadden geen tijd om dat soort persoonlijke informatie uit te wisselen,' zei Magnus. 'Dat kon ik toch niet weten? Bovendien wil ik jullie allebei verzekeren dat ik geen amoureuze avances naar vrouwelijke apen heb gemaakt.' Hij knipoogde. 'Ik heb er geen gezien, dus ik heb er de kans niet voor gekregen.'

Ragnor leek heel veel spijt te hebben van alle keuzes die hem naar deze plek en vooral naar dit gezelschap hadden geleid. Later siste hij, zo zachtjes dat Giuliana hem niet zou horen en op een manier die Magnus onaangenaam herinnerde aan zijn apenvijand: 'Was je vergeten dat je magie tot je beschikking hebt?'

Magnus keek even minachtend opzij. 'Ik ga toch geen aap betoveren! Eerlijk, Ragnor, waar zie je me voor aan?'

Het leven kon niet geheel worden gewijd aan uitspattingen en apen. Al die drank moest op de een of andere manier bekostigd worden. Er waren overal benedenlingennetwerken te vinden, en Magnus had ervoor gezorgd dat hij de juiste contactpersonen kende zodra hij voet zette in Peru.

Toen zijn specifieke expertise nodig was, nam hij Ragnor mee. Ze gingen aan boord van een schip in de haven van Salaverry, allebei in hun mooiste kleding. Magnus droeg zijn grootste hoed, met een pluim van struisvogelveren erop.

Edmund García, een van de rijkste kooplieden in Peru, wachtte hen op op het voordek. Hij was een man met een rood gezicht, gekleed in een kostbaar ogende toga en kniebroek en met een gepoederde pruik op zijn hoofd. Er hing een gegraveerd pistool aan zijn leren riem.

Hij tuurde naar Ragnor. 'Is dat een zeemonster?' wilde hij weten.

‘Hij is een zeer gerespecteerde heksenmeester,’ antwoordde Magnus. ‘Feitelijk krijgt u twee heksenmeesters voor de prijs van één.’

García was niet zo rijk geworden door zijn neus op te halen voor voordeeltjes. Hij zweeg onmiddellijk en permanent over het onderwerp zeemonsters.

‘Welkom,’ zei hij in plaats daarvan.

‘Ik hou niet van boten,’ merkte Ragnor op, om zich heen kijkend. ‘Ik heb vreselijk veel last van zeeziekte.’

Grappen over groen worden waren te gemakkelijk. Magnus zou zich daar niet toe verlagen.

‘Kunt u wat meer vertellen over wat deze klus inhoudt?’ vroeg hij aan García. ‘In uw brief zei u dat u behoefte had aan mijn specifieke talenten, maar ik moet bekennen dat ik zo veel talenten heb dat ik niet zeker weet aan welke u behoefte hebt. Ze staan u uiteraard allemaal ter beschikking.’

‘U bent hier vreemd,’ zei Edmund, ‘dus misschien bent u er niet van op de hoogte dat de huidige welvaart in Peru berust op ons belangrijkste exportproduct: guano.’

‘Wat zegt hij?’ vroeg Ragnor.

‘Niets wat jou zou bevallen, tot nu toe,’ antwoordde Magnus. De boot deinde op de golven. ‘Pardon. U had het over vogeluitwerpselen.’

‘Dat klopt,’ zei García. ‘Lange tijd profiteerden de Europese kooplieden het meest van die handel. Sinds kort bestaan er wetten om ervoor te zorgen dat Peruaanse kooplieden in het voordeel zijn bij dergelijke overeenkomsten, en de Europeanen moeten een partnerschap met ons aangaan of zich uit de guanohandel terugtrekken. Een van mijn schepen, met aan boord een grote lading guano, zal als een van de eerste sinds de invoering van die wetten uitzeilen. Ik vrees de mogelijkheid van een kaping van dat schip.’

‘Denkt u dat piraten uw vogeluitwerpselen willen stelen?’ vroeg Magnus.

‘Wat is er aan de hand?’ kermde Ragnor deerniswekkend.

‘Dat wil je niet weten, geloof me.’ Magnus keek García aan. ‘Hoe gevarieerd mijn talenten ook zijn, ik weet niet zeker of ze zich uitstrekken tot het eh... bewaken van guano.’

Hij had zijn twijfels over de lading, maar hij wist wel dat de Europeanen binnenzwermden en alles wat ze zagen opeisten alsof het van hen was: land en levens, producten en mensen. Bovendien had hij nog nooit een avontuur op volle zee beleefd.

‘We zijn bereid gul te betalen,’ bood García aan, en hij noemde een bedrag.

‘O. Nou, in dat geval hebt u nieuw personeel,’ antwoordde Magnus, en toen vertelde hij Ragnor het nieuws.

‘Ik ben hier nog steeds allemaal niet zeker van,’ zei Ragnor. ‘Ik weet niet eens waar je die hoed vandaan hebt.’

Magnus zette hem wat schever voor maximale zwierigheid. ‘Gewoon iets wat ik heb opgepikt. Het leek me gepast voor de gelegenheid.’

‘Niemand anders hier draagt iets wat er ook maar in de verste verte op lijkt.’

Magnus keek minachtend naar de onmodieuze matrozen. ‘Ik heb natuurlijk medelijden met ze, maar ik zou niet weten waarom ik door die opmerking mijn huidige, extreem stijlvolle aanpak zou moeten veranderen.’

Hij keek vanaf het dek van het schip uit over de zee. Het water was bijzonder helder groen, met dezelfde tinten turquoise en smaragd als een gepolijste groene toermalijn. Er waren twee schepen zichtbaar aan de horizon: het schip van García waar ze naartoe voeren en een tweede schip, waarvan Magnus sterk vermoedde dat het een piratenschip was dat het eerste schip wilde aanvallen.

Magnus knipte met zijn vingers, en hun eigen schip schoot in één klap naar de horizon toe.

‘Magnus, tover het schip niet sneller,’ zei Ragnor. ‘Magnus, waarom tover je het schip sneller?’

Magnus knipte nogmaals met zijn vingers. Blauwe vonken dansten over de verweerde en door stormen versplinterde romp van het schip. ‘Ik zie angstaanjagende piraten verderop. Maak je klaar voor de strijd, mijn groenige vriend.’

Ragnor gaf luidruchtig over toen hij dat hoorde en klaagde daar nog luidruchtiger over, maar ze haalden de twee schepen snel in, dus al met al was Magnus tevreden.

‘We jagen niet op piraten. Er zijn geen piraten! We bewaken lading, meer niet. Wat is die lading trouwens?’ vroeg Ragnor.

‘Dat wil je niet weten, mijn lieve erwtendopje,’ verzekerde Magnus hem.

‘Hou daar alsjeblieft mee op.’

‘Nooit en te nimmer,’ zwoer Magnus. Hij maakte een snel, efficiënt gebaar, waarbij zijn ringen het zonlicht vingen en de lucht beschilderden met fonkelende penseelstreekjes.

Het schip dat Magnus met alle geweld als het vijandelijke piratenschip wilde beschouwen, helde zichtbaar over. Het was mogelijk dat hij een tikje te ver was gegaan.

García leek enorm onder de indruk omdat Magnus van een afstand schepen kon uitschakelen, maar hij wilde er absoluut zeker van zijn dat zijn lading veilig was, dus voeren ze langszij bij zijn grotere schip; het piratenschip lag inmiddels een heel, heel eind achter hen.

Magnus was dik tevreden met deze situatie. Ze joegen op piraten en beleefden avonturen op volle zee, iets wat hij altijd al eens had willen proberen. ‘Kom mee,’ spoorde hij Ragnor aan. ‘Het wordt zwierig, let maar op.’

Hij greep een touw en zwaaide inderdaad zwierig over het glanzende blauwe water en over een glanzend stuk dek.

En belandde pardoes in het ruim.

Ragnor volgde hem even later.

‘Knijp je neus dicht,’ raadde Magnus hem snel aan. ‘Niet

inademen. Het is me duidelijk geworden dat iemand bij de lading is gaan kijken en het luik open heeft laten staan, en daardoor zijn wij er recht in gesprongen.'

'En nu staan we dankzij jou in de soep.'

'Was het maar waar,' zei Magnus.

Het bleef even stil terwijl de volledige verschrikking van hun situatie tot hen doordrong. Persoonlijk stond Magnus tot aan zijn ellebogen in die verschrikking. Tragischer nog, hij was zijn zwierige hoed verloren. Hij probeerde simpelweg niet te denken aan de substantie waarin ze verzonken stonden. Als hij heel sterk nadacht over alles behalve de uitwerpselen van kleine, gevleugelde zoogdieren, kon hij zich voorstellen dat het iets anders was. Het maakte niet uit wat, als het maar iets anders was.

'Magnus,' zei Ragnor. 'Ik zie wel dat de lading die we bewaken uit een zeer onaangename substantie bestaat, maar zou je me kunnen vertellen wat het precies is?'

Toen Magnus inzag dat eromheen draaien zinloos was, vertelde hij het hem.

'Ik haat avonturen in Peru,' zei Ragnor uiteindelijk met verstikte stem. 'Ik wil naar huis.'

Het was niet Magnus' schuld dat het schip vol guano vervolgens zonk door de daaropvolgende heksenmeesterdriftbui, maar toch kreeg hij de schuld. Erger nog, hij werd niet uitbetaald.

Magnus' lichtzinnige vernietiging van Peruaanse eigendommen was echter niet de reden dat hij uit Peru werd verbannen.

1885

De volgende keer dat Magnus naar Peru ging, was dat voor een klus samen met zijn vrienden Catarina Loss en Ragnor Fell. Dit bewees dat Catarina niet alleen over magie beschikte,

maar ook over bovennatuurlijke overredingskrachten, want Ragnor had gezworen dat hij nooit meer voet zou zetten in Peru, en al helemaal niet in Magnus' gezelschap. Maar ze hadden in de jaren tussen 1870 en 1880 samen nog een aantal avonturen beleefd in Engeland, en sindsdien kon Ragnor Magnus wat beter uitstaan. Desondanks bleef Ragnor toen ze met hun cliënt op weg waren naar de rivier de Lurín vanuit zijn ooghoeken de hele tijd argwanend naar Magnus loeren.

'Je constante onheilspellende voorgevoel in mijn aanwezigheid is kwetsend en onterecht, weet je,' zei Magnus op een gegeven moment.

'Ik heb mijn kleren jaren moeten laten luchten om de stank eruit te krijgen! Járen!' antwoordde Ragnor.

'Nou, je had ze gewoon moeten weggooien. Dan had je geuriger en modieuzere kleding kunnen kopen,' zei Magnus. 'En trouwens, dat is tientallen jaren geleden. Wat heb ik je de laatste tijd nog aangedaan?'

'Niet ruziën in het bijzijn van de cliënt, jongens,' smeekte Catarina met haar lieve stem, 'anders sla ik jullie koppen zo hard tegen elkaar dat jullie schedels kraken als eieren.'

'En ik spreek Engels, hoor,' zei Nayaraq, hun cliënt, die extreem gul betaalde.

Schaamte daalde neer over de hele groep, en ze vervolgden hun weg naar Pachacamac in stilte. De muren van opgestapeld puin zagen eruit als een reusachtig beeldhouwwerk van zand, gemaakt door een kunstzinnig kind. Er stonden hier piramiden, al waren dat grotendeels ruïnes. Maar wat nog overeind stond, was duizenden jaren oud, en Magnus voelde de magie nog door de zandkleurige fragmenten gonzen.

'Ik heb het orakel gekend dat hier zevenhonderd jaar geleden woonde,' verklaarde Magnus groots. Nayaraq leek onder de indruk.

Catarina, die heel goed wist hoe oud Magnus werkelijk was, leek dat niet.

Magnus was begonnen een prijskaartje aan zijn magie te hangen toen hij nog geen twintig jaar oud was. Hij was in die tijd nog in de groei geweest, nog niet bevroren in de tijd als een libelle in barnsteen, fonkelend en eeuwig maar voor altijd verstard in de gevangenis van één gouden moment. In die tijd maakten zijn gezicht en lichaam nog elke dag minime veranderingen door en stond hij nog iets dichterbij de mensheid dan nu.

Je kon een potentiële klant die verwachtte een geleerde, oude magiër in de arm te nemen immers moeilijk vertellen dat je nog niet eens volgroeid was. Magnus was dus al jong begonnen met liegen over zijn leeftijd, en hij had die gewoonte nooit afgezworen.

Het werd soms een beetje gênant als hij vergat welke leugens hij aan wie had verteld. Iemand had hem een keer gevraagd wat zijn indruk was van Julius Caesar, waarop Magnus hem veel te lang had aangestaard en vervolgens had gezegd: ‘Hij was vrij klein?’

Magnus keek nu naar het zand dat tegen de muren aan lag, naar de verbrokkelende randen van die muren, alsof ze van brood waren in plaats van steen en een onvoorzichtige hand er stukken vanaf had gescheurd. Hij hield zorgvuldig het blasé air op van iemand die deze plek al eerder had bezocht en bij die gelegenheid ook onvoorstelbaar goed gekleed was geweest.

‘Pachacamac’ betekende ‘Heer der Aardbevingen’. Gelukkig wilde Nayaraq niet dat ze een aardbeving veroorzaakten. Magnus had nog nooit expres een aardbeving veroorzaakt en stond liever niet te lang stil bij onfortuinlijke ongelukjes uit zijn jeugd.

Wat Nayaraq wilde, was de schat die haar moeders moeders moeder, een mooi, adellijk meisje dat in de Acllahausi had gewoond – het huis van vrouwen die waren uitverkoren door de zon – hier ergens had verstoppt toen de veroveraars waren gekomen.

Magnus wist niet waarom Nayaraq die schat wilde vinden, want ze scheen geld genoeg te hebben, maar hij werd niet betaald om aan haar te twijfelen.

Urenlang liepen ze door zon en schaduw langs ruïnemuren getekend door de tand des tijds en de vage indrukken van fresco's, tot ze vonden wat hun cliënt zocht.

Toen de stenen uit de muur werden verwijderd en de schat eruit werd gehaald, raakte de zon het goud en Nayaraqs gezicht tegelijkertijd. Op dat moment begreep Magnus dat Nayaraq niet had gezocht naar het goud, maar naar de waarheid, naar iets echts uit haar verleden.

Ze was op de hoogte van het bestaan van benedenlingen omdat ze ooit was meegenomen door de elfen. Maar dit was geen illusie of betovering. Het goud glansde in haar handen zoals het ooit in de handen van haar voorouder had geglansd.

'Heel erg bedankt, allemaal,' zei ze, en Magnus begreep het en benijdde haar bijna.

Toen ze weg was, liet Catarina haar schuilbezwering van zich af glijden en onthulde ze haar blauwe huid en witte haar, stralend in het wegstervende zonlicht. 'Nu dat geregeld is, heb ik een voorstel. Ik ben al jaren jaloers op de avonturen die jullie in Peru hebben beleefd. Wat zeggen jullie ervan als we hier nog een tijdje blijven?'

'Absoluut!' antwoordde Magnus.

Catarina klapte opgetogen in haar handen.

Ragnor keek kwaad. 'Absoluut níét.'

'Maak je geen zorgen, Ragnor,' zei Magnus achteloos. 'Ik weet vrij zeker dat er niemand meer in leven is die zich dat misverstand met de piraten nog herinnert. En de apen zitten beslist niet meer achter me aan. Bovendien weet je wat dit betekent.'

'Ik wil dit niet en ik zal het niet leuk vinden,' zei Ragnor. 'Ik zou het liefst meteen vertrekken, maar het zou wreed zijn

om een dame in een vreemd land achter te laten met een maniak.'

'Ik ben zo blij dat we het allemaal eens zijn,' zei Catarina.

'Wij worden een gevreesd driemanschap,' zei Magnus blijmoedig tegen Catarina en Ragnor. 'Dat betekent drie keer zoveel avontuur.'

Later hoorden ze dat ze gezocht werden voor het ontheligen van een tempel, maar toch was dat niet de reden of het moment dat Magnus uit Peru werd verbannen.

1890

Het was een prachtige dag in Puno, het meer waar ze op uitkeken was een blauwe vlakte en de zon scheen met zoveel schitterende kracht dat hij alle azuur en wolken uit de lucht leek weg te branden en hem stralend wit maakte. Gedragen door de heldere berglucht, over het water van het meer en door het huis, klonk de melodie die Magnus speelde.

Magnus draaide zich rustig om toen boven hem de luiken voor Ragnors slaapkamerraam openklapten.

'Wat – wat – wat ben je aan het doen?' wilde Ragnor weten.

'Ik ben bijna zeshonderd jaar oud,' beweerde Magnus, waarop Ragnor snoof, aangezien Magnus zijn leeftijd elke paar weken aanpaste naargelang het hem uitkwam. Magnus ging door: 'Ik vond het hoog tijd dat ik een muziekinstrument leerde bespelen.' Hij hield zijn nieuwe schat omhoog, een klein snaarinstrument dat eruitzag als een neefje van de luit, maar dan een neefje waar de luit zich een beetje voor schaamde. 'Dit is een *charango*. Ik ben van plan *charanguista* te worden!'

'Ik zou dat geen muziekinstrument noemen,' merkte Ragnor zuur op. 'Een martelinstrument, misschien.'

Magnus wiegde de *charango* in zijn armen alsof het een overgevoelige baby was. 'Het is een schitterend en zeer uniek

instrument! De geluidskast is gemaakt van een gordeldier. Of althans, van een gedroogd gordeldierpantser.'

'Dat verklaart het geluid dat je voortbrengt,' zei Ragnor. 'Als een verdwaald, uitgehongerd gordeldier.'

'Je bent gewoon jaloers,' zei Magnus kalmpjes, 'omdat jij niet de ziel van een ware artiest hebt, zoals ik.'

'O, ik ben gewoonweg groen van afgunst,' snauwde Ragnor.

'Kom nou, Ragnor, dat is niet eerlijk,' zei Magnus. 'Je weet dat ik het geweldig vind als je grapjes maakt over je huidskleur.'

Magnus weigerde zich te laten intimideren door Ragnors wrede oordeel. Hij bekeek zijn medeheksenmeester met een hooghartig sturende blik van opperste onverschilligheid, hief de charango en begon zijn opstandige, mooie wijsje weer te spelen.

Ze hoorden allebei het geroffel van snelle voeten in het huis, het geruis van rokken, en toen kwam Catarina naar buiten rennen. Haar witte haar hing los om haar schouders en haar gezicht stond geschrokken. 'Magnus, Ragnor, ik hoor een kat de meest afschuwelijke geluiden maken!' riep ze uit. 'Zo te horen is dat arme beestje verschrikkelijk ziek. Jullie moeten me helpen zoeken!'

Ragnor zakte slap van de lach over het raamkozijn.

Magnus staarde Catarina even aan, tot hij haar lippen zag vertrekken. 'Jullie zweren samen tegen mij en mijn kunst,' verklaarde hij. 'Jullie zijn een stel samenzweerders.'

Hij begon weer te spelen.

Catarina hield hem tegen door een hand op zijn arm te leggen. 'Nee, maar serieus, Magnus,' zei ze. 'Dat lawaai is afgrijselijk.'

Magnus zuchtte. 'Heksenmeesters zijn zo kritisch.'

'Waarom doe je dit?'

'Dat heb ik net aan Ragnor uitgelegd. Ik wil me wijden aan

een muziekinstrument. Ik heb besloten charanguista te worden, en ik wil geen kinderachtige bezwaren meer horen.'

'Als we allemaal een lijstje mogen maken van dingen die we niet meer willen horen...' mompelde Ragnor.

Maar Catarina glimlachte. 'Ik begrijp het,' zei ze.

'Madame, je begrijpt het niet.'

'Jawel, ik begrijp het allemaal heel goed,' verzekerde Catarina hem. 'Hoe heet ze?'

'Ik neem aanstoot aan je implicatie,' zei Magnus. 'Er is geen sprake van een vrouw. Ik ben getrouwd met mijn muziek!'

'O, best,' zei Catarina. 'Hoe heet hij dan?'

Hij heette Imasu Morales en hij was schitterend.

De drie heksenmeesters logeerden bij de haven, aan de oever van het Titicacameer. Magnus hield ervan om het leven te observeren en er deel van uit te maken op een manier die Ragnor en Catarina, vanaf hun vroegste jeugd gewend aan rust en afzondering vanwege hun ongebruikelijke huidskleuren, niet geheel begrepen. Hij ging wandelen door de stad en in de bergen en beleefde kleine avonturen. Een paar keer, waar Ragnor en Catarina hem kwetsend en onnodig aan bleven herinneren, was hij naar huis begeleid door de politie, al was dat incident met de Boliviaanse smokkelaars niets dan een misverstand geweest.

Magnus was die avond niet betrokken geweest bij smokkelaars. Hij had gewoon rondgelopen, langs de kunstig gevormde struikjes en kunstig gevormde standbeelden op de Plaza Republicana. De stad beneden straalde alsof er nette rijen sterren waren uitgelegd, alsof iemand een oogst van lichtjes teelde. Het was een mooie avond om een mooie jongen te ontmoeten.

Eerst had de muziek Magnus' aandacht getrokken en toen het gelach. Hij had zich omgedraaid en glanzende ogen, warzig haar en het spel van muzikantenvingers gezien. Magnus

had een lijst van voorkeurseigenschappen bij een partner – zwart haar, blauwe ogen, eerlijkheid – maar wat hem in dit geval aantrok, was een bepaalde houding ten opzichte van het leven. Iets wat hij nog niet eerder had gezien en waardoor hij meer wilde weten.

Hij kwam dichterbij en wist Imasu's blik te vangen. Toen ze eenmaal allebei gevangen waren, kon het spel beginnen, en Magnus begon ermee door te vragen of Imasu misschien muzikles gaf. Hij wilde meer tijd doorbrengen met Imasu, maar hij wilde ook van hem leren, om te kijken of hij zich op dezelfde manier in muziek zou kunnen onderdompelen, diezelfde geluiden zou kunnen voortbrengen.

Al na een paar lessen wist Magnus dat de geluiden die hij aan de charango ontlokte lichtelijk afweken van de geluiden die Imasu voortbracht. Misschien meer dan lichtelijk. Ragnor en Catarina smeekten hem allebei het instrument op te geven. Willekeurige vreemden op straat smeekten hem het instrument op te geven. Zelfs katten renden voor hem weg.

Maar: 'Je hebt echt potentieel als musicus,' zei Imasu met een serieuze stem en lachende ogen.

Magnus luisterde altijd naar mensen die vriendelijk, bemoedigend en extreem knap waren.

Dus bleef hij spelen op de charango, ook al was hem dat binnenshuis verboden. Het bespelen ervan op openbare plekken werd ook ontmoedigd, door een huilend kind, een man met documenten die het over gemeentelijke regelgeving had en een kleine rel.

Als laatste zocht Magnus zijn toevlucht in de bergen en speelde hij daar. Hij was ervan overtuigd dat de op hol geslagen kudde lama's die hij zag puur toeval was. Het was vast niet bedoeld als oordeel over hem.

Bovendien begon de charango beslist beter te klinken. Ofwel hij begon het instrument onder de knie te krijgen, ofwel

hij viel ten prooi aan auditieve hallucinaties. Magnus verkoos dat eerste te geloven.

‘Ik denk dat ik nu de juiste weg heb gevonden,’ zei hij op een dag ernstig tegen Imasu. ‘In de bergen. Een metaforische, muzikale weg, bedoel ik. Ze hebben daarboven echt meer wegen nodig.’

‘Dat is prachtig,’ antwoordde Imasu met glanzende ogen. ‘Ik sta te popelen om het te horen.’

Ze waren in Imasu’s huis, aangezien Magnus nergens anders in Puno mocht spelen. Imasu’s moeder en zus leden helaas allebei aan migraine, dus veel van Magnus’ lessen waren uitsluitend aan muziektheorie gewijd, maar vandaag hadden Magnus en Imasu het huis voor zichzelf.

‘Wanneer komen je moeder en zus terug?’ vroeg Magnus heel achteloos.

‘Over een paar weken,’ antwoordde Imasu. ‘Ze zijn op bezoek bij mijn tante. Ze zijn niet gevluht of zo... Ik bedoel, ze zijn niet weggegaan met een bepaalde reden.’

‘Zulke charmante dames,’ merkte Magnus op. ‘Jammer dat ze allebei zo ziekelijk zijn.’

Imasu knipperde beduusd met zijn ogen.

‘Hun hoofdpijnaanvallen?’ bracht Magnus hem in herinnering.

‘O,’ zei Imasu. ‘O, ja.’ Het bleef even stil, en toen klapte hij in zijn handen. ‘Je wilde iets voor me gaan spelen!’

Magnus keek hem stralend aan. ‘Wees voorbereid,’ verklaarde hij, ‘op verbazing.’

Hij pakte het instrument. Ze waren elkaar gaan begrijpen, voelde hij, zijn charango en hij. Hij kon natuurlijk muziek laten voortkomen uit de lucht, de rivier of zelfs de gordijnen als hij dat wilde, maar dit was anders. Dit was menselijk en merkwaardig ontroerend. Het gestommel en gekrijs van de snaren, vond Magnus, kwam bij elkaar tot een melodie. De muziek was bijna binnen handbereik.

Toen Magnus naar Imasu keek, zag hij dat die zijn handen voor zijn gezicht had geslagen.

‘Eh...’ zei Magnus. ‘Gaaf het wel?’

‘Ik was gewoon overweldigd,’ zei Imasu met ijle stem.

Magnus zette zijn borst een beetje op. ‘Ach. Nou.’

‘Door hoe verschrikkelijk dat was,’ ging Imasu door.

Magnus knipperde met zijn ogen. ‘Pardon?’

‘Ik kan deze leugen niet langer volhouden!’ liet Imasu zich ontvallen. ‘Ik heb geprobeerd bemoedigend te zijn. Er zijn hoogwaardigheidsbekleders van de stad naar me toe gekomen om te vragen of ik je wilde sméken ermee op te houden. Mijn eigen engel van een moeder heeft me gesmeekt, met tranen in haar ogen...’

‘Zo erg is het nu ook weer niet...’

‘Ja, dat is het wel!’ Het was alsof er een dam van muziekcritiek was doorgebroken. Imasu keek hem aan met ogen die fonkelden in plaats van straalden. ‘Het is erger dan je je kunt voorstellen! Als jij speelt, verliezen de bloemen in de tuin de wil om te leven en verwelken ogenblikkelijk. De quinoa heeft geen smaak meer. De lama’s trekken weg vanwege jouw muziek, en lama’s zijn geen trekdieren. De kinderen geloven nu dat er een ziek monster – half paard en half grote, droevige kip – in het meer woont, en de wereld smeekt om een genadige dood. De stedelingen geloven dat jij en ik mysterieuze magische rituelen uitvoeren...’

‘Nou, dat was een vrij aardige gok,’ merkte Magnus op.

‘... met gebruikmaking van een olifantenschedel, een onwaarschijnlijk grote paddenstoel en een van jouw zeer eigenaardige hoeden!’

‘Of niet,’ zei Magnus. ‘Bovendien zijn mijn hoeden buitengewoon.’

‘Dat hoor je mij niet ontkennen.’ Imasu streek met zijn hand door zijn dikke zwarte haar, dat omkrulde en zich als inktzwarte lianen met zijn vingers verstrikte. ‘Hoor eens, ik

weet dat ik me vergist heb. Ik zag een knappe man en dacht dat het geen kwaad kon om een beetje over muziek te praten en iets met hem te delen, maar dit verdien ik niet. Als je zo doorgaat, word jij gestenigd op het stadsplein en verdrink ik mezelf in het meer.'

'O.' Magnus begon te grijnzen. 'Dat zou ik maar niet doen. Ik hoor dat er een heel eng monster in dat meer woont.'

Imasu leek nog steeds te broeden over Magnus' charangospel, een onderwerp waar Magnus alle belangstelling al voor had verloren. 'Ik denk dat de wereld zal vergaan door het geluid jij dat maakt!'

'Interessant,' zei Magnus, en hij smeed zijn charango uit het raam.

'Magnus!'

'Ik denk dat de muziek en ik zover zijn gekomen als we samen konden gaan,' zei Magnus. 'Een ware artiest weet wanneer hij zich gewonnen moet geven.'

'Ik geloof gewoonweg niet dat je dat hebt gedaan!'

Magnus wuifde achteloos met zijn hand. 'Ik weet het, het is hartverscheurend, maar soms moet je je oren sluiten voor de smeekbeden van de muze.'

'Ik bedoelde alleen maar dat die dingen duur zijn, en ik hoorde iets kraken.'

Imasu leek oprecht van streek, maar hij glimlachte ook. Zijn gezicht was een open boek in stralende kleuren, even fascinerend als eenvoudig te lezen. Magnus liep bij het raam weg en legde zijn ene hand om Imasu's eeltige vingers en de andere heel lichtjes op zijn pols. Hij zag de rilling door Imasu's hele lichaam gaan, alsof hij een instrument was waar Magnus naar believeen elk gewenst geluid aan kon ontlokken.

'Het maakt me diep bedroefd om mijn muziek op te geven,' mompelde Magnus, 'maar ik denk dat je zult ontdekken dat ik vele talenten heb.'

Die avond, toen hij thuiskwam en Ragnar en Catarina ver-

telde dat hij de muziek had opgegeven, zei Ragnor: 'In vijfhonderd jaar tijd heb ik nooit de drang gevoeld om een andere man aan te raken, maar plotseling word ik bevangen door een groot verlangen om die jongen op zijn lippen te kussen.'

'Handen thuis houden,' zei Magnus met ontspannen, monotere bezitterigheid.

De volgende dag liep heel Puno uit voor een festival. Imasu zei tegen Magnus dat hij zeker wist dat de timing van het festival helemaal nergens iets mee te maken had. Magnus lachte. De zon kwam door de jaloezieën en viel schuin over Imasu's ogen en in gloeiende strepen over zijn bruine huid, en Imasu's mond krulde onder die van Magnus. Ze waren niet op tijd buiten om de optocht te zien.

Magnus vroeg zijn vrienden of ze nog een tijdje in Puno konden blijven en was niet verbaasd toen ze akkoord gingen. Catarina en Ragnor waren allebei heksenmeesters. Voor hen, net als voor Magnus, was de tijd als regen, glinsterend en wereldveranderend, maar ook vanzelfsprekend.

Totdat je van een sterveling ging houden. Dan werd de tijd goud in de handen van een vrek, elk schitterend jaar zorgvuldig uitgeteld, eindeloos kostbaar, en elk jaar glipte door je vingers.

Imasu vertelde Magnus over zijn vaders overlijden en over de liefde van zijn zuster voor dansen, waardoor hij ooit was geïnspireerd om voor haar te gaan spelen, en dat dit de tweede keer ooit was dat hij verliefd was. Hij was zowel *indígena* als Spaans, nog gemengder dan de meeste mesties, te Spaans voor de een en niet Spaans genoeg voor de ander. Magnus vertelde Imasu over het Nederlandse en Bataafse bloed dat door zijn eigen aderen stroomde. Hij vertelde nog niets over zijn demonische bloed, zijn vader of zijn magie.

Magnus had geleerd voorzichtig te zijn met het weggeven van zijn herinneringen als hij zijn hart aan iemand schonk. Als mensen overleden, voelde het alsof alle stukjes die je van jezelf had gegeven met hen meegingen. Het duurde heel lang om jezelf weer compleet op te bouwen, en je werd nooit meer helemaal de oude.

Dat was een lange, pijnlijke les geweest.

Magnus had die les nog steeds niet heel goed geleerd, nam hij aan, want hij merkte dat hij Imasu een heleboel wilde vertellen. Hij wilde niet alleen praten over zijn ouders, maar ook over zijn verleden en de mensen van wie hij had gehouden, over Camille, over Edmund Herondale en zijn zoon Will, en zelfs over Tessa en Catarina en hoe hij haar had ontmoet in Spanje. Uiteindelijk ging hij door de knieën en vertelde hij dat laatste verhaal, hoewel hij details over de Stille Broeders en dat Catarina bijna als heks was verbrand wegliefte. Maar na verloop van jaren begon Magnus te denken dat hij Imasu minimaal over zijn magie zou moeten vertellen. Hij wilde voorstellen dat hij niet langer zou samenwonen met Catarina en Ragnor en dat Imasu niet langer zou samenwonen met zijn moeder en zus, maar dat ze met hun tweeën een plek zouden zoeken, die Imasu dan kon vullen met muziek en Magnus met magie. Het werd tijd om zich te settelen, vond Magnus, of in elk geval voor een poosje.

Het kwam als een schok toen Imasu heel rustig opperde: 'Misschien wordt het tijd dat jij en je vrienden overwegen uit Puno weg te gaan.'

'Wat, zonder jou?' vroeg Magnus. Hij had liggen zonnen bij Imasu's huis, tevreden plannen makend voor de nabije toekomst. Hij was zo van zijn stuk gebracht dat hij niet meer helder kon nadenken.

'Ja,' antwoordde Imasu, die het leek te betreuren dat hij zich duidelijker moest maken. 'Absoluut zonder mij. Het is heus niet zo dat ik geen heerlijke tijd met je heb gehad. We

hebben het toch leuk gehad samen, jij en ik?’ voegde hij er smekend aan toe.

Magnus knikte zo nonchalant mogelijk, en toen verpestte hij dat onmiddellijk door te zeggen: ‘Dat dacht ik wel. Waarom zouden we er dan een einde aan maken?’

Misschien had zijn moeder of zus, of een ander lid van Imasu’s familie, er wel bezwaar tegen dat ze allebei mannen waren. Het zou niet de eerste of laatste keer zijn dat dat Magnus overkwam, hoewel Imasu’s moeder hem altijd de indruk had gegeven dat hij mocht doen wat hij wilde met haar zoon, zolang hij maar nooit meer een muziekinstrument aanraakte waar zij bij was.

‘Het komt door jou,’ liet Imasu zich ontvallen. ‘Door hoe je bent. Ik kan niet langer bij je zijn omdat ik dat niet wil.’

‘Alsjeblieft,’ zei Magnus na een korte stilte. ‘Blijf me overladen met complimenten. Dit is een extreem aangename ervaring voor me, precies hoe ik hoopte dat mijn dag zou verlopen.’

‘Je bent gewoon...’ Imasu haalde diep en gefrustreerd adem. ‘Je lijkt altijd... efemerisch, als een ondiep glinsterend kreekje dat volledig langs de hele wereld heen gaat. Niet iets blijvends, niet iets wat zal standhouden.’ Hij maakte een hulpeloos gebaartje alsof hij iets losliet, alsof Magnus losgelaten had willen worden. ‘Niet een blijvend iemand.’

Daar moest Magnus om lachen, heel plotseling en machteloos, en hij gooide zijn hoofd in zijn nek. Dit lesje had hij een hele tijd geleden al geleerd: zelfs te midden van hartzeer kon je jezelf nog horen lachen.

De lach was Magnus altijd komen aanwaaien, en het hielp, maar niet genoeg.

‘Magnus,’ zei Imasu, en nu klonk hij echt boos. Magnus vroeg zich af hoe vaak, terwijl hij had gedacht dat ze gewoon ruziemaakten, Imasu naar dit moment van afscheid had toegewerkt. ‘Dit is nu precies wat ik bedoel!’

‘Je hebt het mis, weet je. Ik ben de meest blijvende persoon

die je ooit zult ontmoeten,' zei Magnus ademloos van het lachen en met ogen die een beetje prikten van de tranen. 'Het punt is alleen dat het nooit enig verschil maakt.'

Dat was de grootste waarheid die hij Imasu ooit had verteld.

Heksenmeesters leefden eeuwig, wat betekende dat ze de intieme, verschrikkelijke cyclus van geboorte, leven en sterven steeds weer opnieuw meemaakten. Het betekende ook dat ze allemaal getuige waren geweest van letterlijk miljoenen mislukte relaties.

'Het is beter zo,' vertelde Magnus plechtig aan Ragnor en Catarina. Hij moest zijn stem verheffen om zich verstaanbaar te maken bij het lawaai van al weer een festival.

'Natuurlijk,' mompelde Catarina, een goede en trouwe vriendin.

'Ik sta ervan te kijken dat het nog zo lang heeft geduurd. Hij was veel knapper dan jij,' mompelde Ragnor, die een wreed en verschrikkelijk lot verdiende.

'Ik ben pas tweehonderd jaar oud.' Magnus negeerde het gesnuif van zijn vrienden bij die leugen. 'Het is te vroeg om me al te settelen. Ik heb meer tijd nodig om mezelf over te geven aan uitspattingen. En ik denk...' Hij dronk zijn glas leeg en keek speculerend rond. 'Ik denk dat ik die charmante jongedame daar ten dans ga vragen.'

Het meisje dat hij bekeek, keek terug. Ze had zulke lange wimpers dat ze bijna haar schouders raakten.

Het was mogelijk dat Magnus een klein beetje dronken was. Chicha de molle was beroemd om zijn snelle effect en om de afgrijselijke katers die je eraan overhield.

Ragnor maakte een spastische beweging en een geluid als een kat die op zijn staart werd getrapt. 'Magnus, alsjeblieft, nee. Die muziek was al erg genoeg!'

'Magnus is niet zo slecht in dansen als in het bespelen van de charango,' merkte Catarina peinzend op. 'Eigenlijk danst

hij behoorlijk goed, zij het dan met een zekere, eh... unieke en karakteristieke flair.'

'Ik voel me niet in het minst gerustgesteld,' zei Ragnor. 'Jullie zijn geen van beiden geruststellende lieden.'

Na een korte, verhitte intermissie keerde Magnus enigszins buiten adem terug bij hun tafel. Hij zag dat Ragnor had besloten zichzelf te amuseren door herhaaldelijk met zijn voorhoofd op het tafelblad te bonken.

'Wat dacht je eigenlijk dat je aan het doen was?' vroeg Ragnor tussen gedeprimeerde hoofdbonken door.

Catarina zei: 'Die dans is een mooie, traditionele dans genaamd El Alcatraz, en ik vond de uitvoering van Magnus behoorlijk...'

'Briljant?' opperde Magnus. 'Zwierig? Verpletterend aantrekkelijk? Soepel?'

Catarina tuitte peinzend haar lippen, op zoek naar het gepaste woord. 'Spectaculair.'

Magnus wees naar haar. 'Daarom ben jij mijn favoriet.'

'En traditioneel draait de man...'

'Je draaide inderdaad spectaculair,' merkte Ragnor zuur op.

Magnus maakte een lichte buiging. 'Ach, dank u, heer.'

'... om zijn partner heen en probeert haar rokken in brand te steken met een kaars,' ging Catarina door. 'Het is een prachtige, levendige en heel aantrekkelijke dans.'

'O, "probeert", hè?' vroeg Ragnor. 'Dus het is niet traditioneel dat iemand met magie de rokken van de vrouw en zijn eigen opzichtige jas in brand steekt en dan blijft dansen, ook al zijn beide danspartners nu daadwerkelijk ronddraaiende pilaren van vuur?'

Catarina kuchte. 'Dat is niet strikt genomen traditioneel, nee.'

'Alles was onder controle,' verklaarde Magnus hooghartig. 'Heb een beetje vertrouwen in mijn magische vingers.'

Zelfs het meisje met wie hij danste, had gedacht dat het een schitterende truc was. Omhuld door echt, stralend vuur had ze haar hoofd in haar nek gegooid en gelachen, waarbij haar lange zwarte haar was veranderd in een knetterende waterval van licht, de hakken van haar schoenen vonken sloegen van de vloer en haar rokken een sleep van vlammen meetrokken, als een feniksstaart. Magnus had met haar gedraaid en gezwerd, en zij had hem gedurende een kort moment van illusie geweldig gevonden.

Maar net als liefde hield vuur geen stand.

‘Denk je dat onze soort uiteindelijk zo ver van de mensheid af zal komen te staan dat we veranderen in schepsels die onaanraakbaar en onbeminbaar zullen zijn voor mensen?’ vroeg Magnus.

Ragnor en Catarina staarden hem aan.

‘Laat maar,’ zei Magnus. ‘Dat klonk als de vraag van een man die geen antwoorden nodig heeft. Dat klonk als de vraag van een man die nog een borrel nodig heeft. Proost!’

Hij hief een glas. Ragnor en Catarina deden niet mee, maar Magnus vond het prima om de toast alleen te doen.

‘Op het avontuur!’ zei hij, en hij nam een slok.

Magnus opende zijn ogen in schel licht. Hete lucht streek over zijn huid als een mes dat over verbrande toast schraapt. Zijn hele hoofd bonkte, en hij moest onmiddellijk verschrikkelijk overgeven.

Catarina gaf hem een bak. Ze was voor zijn wazige ogen een vlekkerig geheel van wit en blauw.

‘Waar ben ik?’ kraste Magnus.

‘Nazca.’

Dus hij was nog steeds in Peru. Dat wees erop dat hij een stuk verstandiger was geweest dan hij had gevreesd. ‘O, dus we hebben een reisje gemaakt.’

‘Je hebt bij iemand ingebroken,’ zei Catarina. ‘Je hebt een

tapijt gestolen en het betoverd zodat het kon vliegen, en toen schoot je de nachtlucht in. Wij zijn te voet achter je aan gegaan.'

'Aha,' zei Magnus.

'Je riep een paar dingen.'

'Wat voor dingen?'

'Die herhaal ik liever niet.' Catarina had een vermoeide blauwe tint. 'Ik denk ook liever niet terug aan de tijd die we in de woestijn hebben doorgebracht. Het was een reuzenwoestijn, Magnus. Gewone woestijnen zijn al behoorlijk groot. Reuzenwoestijnen worden zo genoemd omdat ze groter zijn dan gewone woestijnen.'

'Dank je voor die interessante en verhelderende informatie,' kraste Magnus. Hij probeerde zijn gezicht in zijn kussen te begraven zoals een struisvogel zijn kop in het zand van een reuzenwoestijn begraaft. 'Het was aardig van jullie om achter me aan te komen. Ik was ongetwijfeld heel blij om jullie te zien,' zei hij zwakjes. Hij hoopte dat Catarina hem meer vloeistoffen zou brengen, en mogelijk een hamer waarmee hij zijn schedel kon inslaan.

Magnus voelde zich te zwak om zelf op zoek te gaan naar vloeistoffen. Genezende magie was nooit zijn specialiteit geweest, maar hij was er vrij zeker van dat zijn hoofd van zijn schouders zou tuimelen als hij zich bewoog. Dat mocht hij niet laten gebeuren. Hij had van vele getuigen gehoord dat zijn hoofd er uitstekend uitzag op de plek waar het zat.

'Je zei dat we je in de woestijn moesten achterlaten, omdat je van plan was een nieuw leven te beginnen als cactus,' vertelde Catarina met vlakke stem. 'Toen riep je naaldjes op en gooide die naar ons toe. Met pijnlijke accuratesse.'

Magnus keek nog eens naar haar, maar ze was nog steeds heel wazig. Dat vond hij niet aardig. Hij dacht dat ze vrienden waren. 'Nou,' zei hij waardig, 'gezien mijn ernstig benevelde toestand moet je geïmponeerd zijn geweest door mijn vaste hand.'

“Geïmponeerd” is niet het juiste woord voor hoe ik me gisteravond voelde, Magnus.’

‘Dank je dat je me hebt tegengehouden,’ zei Magnus. ‘Dat was het beste. Je bent een echte vriendin. Geen kwaad geschied. Laten we er geen woorden meer aan vuilmaken. Kun je misschien wat water...’

‘O, we konden je niet tegenhouden,’ viel Catarina hem in de rede. ‘We hebben het wel geprobeerd, maar jij giechelde, sprong op dat tapijt en vloog weer weg. Je bleef maar zeggen dat je naar Moquegua wilde.’

Magnus voelde zich echt helemaal niet goed. Zijn maag draaide, en zijn hoofd ook. ‘Wat heb ik in Moquegua gedaan?’

‘Je bent er nooit aangekomen,’ antwoordde Catarina. ‘Maar je vloog rond en schreeuwde en probeerde eh... boodschappen voor ons in de lucht te schrijven met je tapijt.’

Magnus had een plotselinge, levendige herinnering aan wind en sterren in zijn haar, aan de dingen die hij had geprobeerd te schrijven. Gelukkig waren Ragnor en Catarina de taal waarin hij had geschreven niet machtig, dacht hij.

‘Daarna zijn we ergens gaan eten,’ ging Catarina door. ‘Jij stond erop dat we een lokale specialiteit moesten proberen die je *cuy* noemde. Het was eigenlijk best een aangenaam entetje, ook al was jij nog steeds heel erg dronken.’

‘Ik was tegen die tijd vast alweer nuchter aan het worden,’ voerde Magnus aan.

‘Magnus, je probeerde te flirten met je bord.’

‘Ik ben een vent met een bijzonder open geest!’

‘Ragnor niet,’ zei Catarina. ‘Toen hij ontdekte dat je ons cavia’s liet eten, sloeg hij je met je eigen bord op je hoofd. Het brak.’

‘En zo eindigde onze liefde,’ zei Magnus. ‘Ach, nou ja. Het had toch nooit iets kunnen worden tussen dat bord en mij. Ik ben ervan overtuigd dat die maaltijd me goddeed, Catarina,

en het was heel aardig van je dat je me te eten gaf en in bed stopte...'

Catarina schudde haar hoofd. Ze leek hier nogal van te genieten, als een nachtmerrieverpleegster die een kind dat ze niet zo graag mocht een doodeng verhaaltje voor het slapengaan vertelde. 'Je viel op de grond. Eerlijk gezegd leek het ons het beste om je op de grond te laten slapen. We dachten dat je daar wel een poosje zou blijven, maar toen we heel even niet opletten, ging je ervandoor. Ragnor beweert dat hij je als een grote, gestoorde krab op het tapijt af zag kruipen.'

Magnus weigerde te geloven dat hij zoiets had gedaan. Ragnor was niet te vertrouwen.

'Ik geloof hem,' zei Catarina trouweloos. 'Al voordat je met dat bord werd geraakt, had je heel veel moeite met rechtop lopen. En bovendien denk ik dat die maaltijd je helemaal niet zoveel goeddeed, want je vloog vervolgens overal en nergens naartoe en beweerde dat je grote apen, vogels, lama's en katten op de grond getekend zag staan.'

'Hemeltje,' zei Magnus. 'Werd ik overvallen door hallucinaties? Dan is het officieel. Dat klinkt als... bijna de ergste dronkenschap die ik ooit heb meegemaakt. Stel alsjeblieft geen vragen over mijn ergste dronkenschap. Het is een uiterst droevig verhaal waar een vogelkooi in voorkomt.'

'Je hallucineerde niet, eigenlijk,' zei Catarina. 'Toen we de heuvels hadden beklommen om "Kom naar beneden, idioot!" te schreeuwen, zagen wij die enorme tekeningen op de grond ook. Ze zijn heel indrukwekkend en mooi. Ik denk dat ze deel uitmaakten van een oeroud ritueel om water op te roepen uit de aarde. Die aanblik alleen al was de moeite van het bezoeken van dit land waard.'

Magnus' hoofd lag nog steeds diep in zijn kussen, maar hij voelde zich toch een beetje trots. 'Altijd een genoegen om je leven te verrijken, Catarina.'

'Het was niet zo indrukwekkend en mooi meer,' vervolgde

Catarina peinzend, 'toen jij over al die mystieke en immense ontwerpen uit een langvergame beschaving heen braakte. Vanaf een hoogte. Verscheidene keren.'

Even voelde hij spijt en schaamte. Vervolgens voelde hij vooral dat hij weer moest overgeven.

Later, toen hij nuchterder was, zou Magnus de Nazcalijnen zelf ook gaan bekijken. Kiezels waren weggehaald tot op de kale klei en de groeven vormden reusachtige patronen: een vogel met gespreide vleugels in de vlucht, een aap met een onfatsoenlijk gekrulde staart – die uiteraard Magnus' goedkeuring wegdroeg – en een omtrek die mogelijk een mens moest voorstellen.

Toen wetenschappers tussen 1930 en 1950 de Nazcalijnen ontdekten en die gingen bestuderen, ergerde dat Magnus een beetje, alsof de vormen uitgekerfd in steen zijn persoonlijke eigendom waren.

Maar toen legde hij zich erbij neer. Dat was wat mensen deden: ze lieten door de tijd heen boodschappen voor elkaar achter, gedrukt op papier of gekerfd in rotsen. Alsof ze over de eeuwen een hand uitstaken en erop vertrouwden dat een fantoomhand die zou pakken. Mensen leefden niet eeuwig. Ze konden alleen maar hopen dat wat ze maakten, zou standhouden.

Magnus nam aan dat hij het de mensen wel kon gunnen om hun boodschap door te geven.

Maar die acceptatie kwam pas veel, veel later. Op de dag nadat hij voor het eerst de Nazcalijnen zag, had Magnus andere dingen te doen: hij moest zevenendertig keer overgeven.

Na de dertigste keer overgeven werd Catarina bezorgd. 'Ik denk echt dat je misschien koorts hebt.'

'Ik heb je al talloze keren verteld dat ik me afschuwelijk voel, ja,' antwoordde Magnus kil. 'Dat ik waarschijnlijk stervende ben. Al kan dat jullie ondankbaren toch niet schelen.'

‘Je had die cavia niet moeten opeten,’ zei Ragnor, en hij lachte kakelend. Hij scheen wrok te koesteren.

‘Ik voel me veel te zwak om mezelf te helpen,’ zei Magnus, zich wendend tot de persoon die om hem gaf en die zich niet zo verdorven om zijn leed verkneukelde. Hij deed zijn best om zielig te kijken en had het vermoeden dat zijn best op dit moment echt uitstekend was. ‘Catarina, zou jij...’

‘Ik ben niet van plan om magie en energie die levens zou kunnen redden te verspillen aan het verhelpen van de akelige bijverschijnselen van een avond doorzakken en rondtollen op grote hoogte!’

Als Catarina zo streng keek, was je kans verkeken. Het zou meer zin hebben om zichzelf over te leveren aan Ragnors groene genade.

Magnus wilde dat net proberen, toen Catarina peinzend verklaarde: ‘Ik denk dat het het beste is om wat van de plaatselijke aardse medicijnen te proberen.’

En de manier waarop aardsen in dit deel van Peru de geneeskunde beoefenden, zo bleek, was door met een cavia over het lichaam van de zieke te wrijven.

‘Ik eis dat u hiermee ophoudt!’ protesteerde Magnus. ‘Ik ben een heksenmeester en ik kan mezelf genezen, en ik kan ook uw hoofd eraf blazen!’

‘O nee. Hij ijlt, hij is dol, luister niet naar hem,’ zei Ragnor. ‘Blijf doorgaan met het aanbrengen van de cavia!’

De vrouw van de cavia’s keek hen onaangedaan aan en bleef doorgaan met haar caviabezigheden.

‘Ga liggen, Magnus,’ zei Catarina, die een enorm open geest had. Ze had altijd belangstelling voor andere terreinen van de geneeskunde en was kennelijk bereid Magnus te laten fungeren als hulpeloze pion in haar medische spel. ‘Laat de magie van de cavia door je heen stromen.’

‘Ja, inderdaad,’ merkte Ragnor op. Hij had helemaal niet zo’n open geest, en hij giechelde.

Magnus vond het hele proces bij lange na niet zo hilarisch als Ragnor. Als kind had hij vele keren *djamu* ingenomen. Daar zat geitengal in (als je geluk had, anders was het alligatorgal). En cavia's en djamu waren allebei beter dan de aderlating die iemand in Engeland een keer bij hem had geprobeerd.

Het punt was alleen dat hij aardse geneeskunde doorgaans erg belastend vond, en hij wenste dat ze zouden wachten tot hij zich beter voelde voordat ze hem aan die medische procedures onderwierpen.

Magnus probeerde een paar keer te ontsnappen en moest met dwang worden tegengehouden. Later speelden Catarina en Ragnor de keer na dat hij had geprobeerd te ontsnappen en de cavia's mee te nemen, waarbij hij naar verluidt 'Vrijheid!' en 'Ik ben nu jullie leider' had geschreeuwd.

Het was heel goed mogelijk dat Magnus nog steeds een klein beetje dronken was.

Aan het eind van die afschuwelijke beproeving werd een van de cavia's opengesneden en werden de ingewanden ervan onderzocht om te kijken of de remedie had geholpen. Bij het zien daarvan moest Magnus prompt weer overgeven.

Een paar dagen later in Lima, na alle trauma en cavia's, vertrouwden Catarina en Ragnor Magnus eindelijk weer voldoende om hem één – en niet meer dan één, en ze hielden hem nauwlettend in de gaten – drankje te laten drinken.

'Wat je toen zei, Die Avond...' begon Catarina.

Zo noemden Catarina en Ragnor het, en bij hen allebei hoorde Magnus de nadrukkelijke hoofdletters.

'Maak je niet druk,' zei Magnus luchtig. 'Ik wil niet langer een cactus zijn en in de woestijn leven.'

Catarina knipperde met haar ogen en grimaste toen ze zichtbaar door een flashback werd overvallen. 'Niet wat ik bedoelde, maar dat is goed om te weten. Ik bedoelde wat je zei over mensen, en liefde.'

Magnus wilde niet bijzonder graag nadenken over wat hij dan ook had gebazeld in de nacht dat zijn hart was gebroken. Het had geen zin om erin te zwelgen. Hij weigerde te zwelgen. Zwelgen was voor olifanten, deprimerende mensen en deprimerende olifanten.

Catarina ging ondanks het gebrek aan aanmoediging door. 'Tk ben met deze kleur geboren. Als pasgeborene wist ik niets van schuilbezwingen. Ik kon er destijds niet anders uitzien dan ik eruitzag, nooit, ook al was het niet veilig. Mijn moeder wist meteen wat ik was, maar ze verstopte me voor de rest van de wereld. Ze bracht me in het geheim groot. Ze deed alles wat ze kon om me te beschermen. Er werd haar een groot onrecht aangedaan, en zij beantwoordde dat met liefde. Iedere mens die ik genees, genees ik uit haar naam. Ik doe wat ik doe om haar te eren, in de wetenschap dat toen zij mijn leven redde, ze talloze levens door de eeuwen heen redde.'

Ze richtte grote, serieuze ogen op Ragnor, die opgelaten naar zijn handen zat te staren, maar hij reageerde op de hint.

'Mijn ouders dachten dat ik een elfenkind was of zoiets, denk ik,' zei Ragnor. 'Omdat ik de kleur van de lente had, zei mijn moeder altijd.' Hij bloosde smaragdgroen. 'Uiteraard bleek het allemaal iets ingewikkelder, maar tegen die tijd waren ze al op me gesteld geraakt. Ze bleven altijd op me gesteld, ook al was het onrustbarend om me om zich heen te hebben, en mijn moeder zei dat ik als baby nukkgig was. Dat ben ik ontgroeid, uiteraard.'

Op die uitspraak volgde een beleefde stilte.

Een elfenkind zou gemakkelijker te accepteren zijn, dacht Magnus. Beter dan de wetenschap dat demonen een vrouw – of in zeldzamere gevallen een man – hadden misleid of pijn gedaan en er vervolgens een getekend kind was om de ouder aan die pijn te herinneren. Heksenmeesters kwamen altijd voort uit pijn en demonen.

‘Dat is iets om te onthouden als we het gevoel hebben dat we ver van de mensen af staan,’ zei Catarina. ‘We zijn een heleboel aan menselijke liefde verschuldigd. We hebben het eeuwige leven dankzij menselijke liefde, doordat afwijkende kinderen werden gewiegd en er niet werd gewaardoord op weggevoerd. Ik weet van welke kant van mijn afkomst mijn ziel komt.’

Ze zaten bij hun huis in de tuin, omringd door hoge muren, maar Catarina was altijd de voorzichtigste van hen geweest. Toen het donker werd, keek ze eerst om zich heen voordat ze de kaars op tafel aanstak door uit het niets licht te laten ontspringen op haar handen. Haar witte haar veranderde in zijde en parels, en in het plotselinge licht zag Magnus haar glimlach.

‘Onze vaders waren demonen,’ zei Catarina, ‘maar onze moeders waren heldinnen.’

Dat was natuurlijk waar, voor hen.

De meeste heksenmeesters werden geboren met onmiskenbare herkenningstekens, en sommige heksenmeesterkinderen overleden jong omdat hun ouders hen als onnatuurlijke wezens zagen en hen in de steek lieten of doodden. Sommigen werden grootgebracht zoals Catarina en Ragnor, met een liefde die groter was dan angst.

Magnus’ heksenmeestertekens waren zijn ogen, de sleufvormige pupillen, de doorzichtige goudgroene kleur, maar die kenmerken hadden zich niet meteen geopenbaard. Hij was niet geboren met Catarina’s blauwe of Ragnors groene huid, maar als schijnbaar menselijke baby met ongebruikelijk gelige ogen. Magnus’ moeder had nog een hele tijd niet beseft dat zijn vader een demon was, totdat ze op een ochtend naar zijn wieg was gelopen en haar kind had zien terugkijken met de ogen van een kat. Op dat moment wist ze wat er was gebeurd: dat wát er ook in de nacht naar haar toe was gekomen in de gedaante van haar man, niet haar man was

geweest. Toen ze dat beseftte, had ze niet meer willen leven. En dat had ze ook niet gedaan.

Magnus wist niet of ze een heldin was geweest of niet. Hij was nog niet oud genoeg geweest om iets over haar leven te weten of haar pijn volledig te begrijpen. Hij kon er niet zo van overtuigd zijn als Ragnor en Catarina dat leken te zijn. Hij wist niet of zijn moeder toen ze de waarheid ontdekte nog steeds van hem hield of dat alle liefde was weggevaagd door duisternis. Die duisternis was dieper geweest dan die welke de moeders van zijn vrienden hadden gekend, want Magnus' vader was geen gewone demon.

'En ik zag Satan vallen,' mompelde Magnus in zijn glas, 'als bliksem uit de hemel.'

Catarina keek hem aan. 'Wat zeg je?'

'Verheug je maar dat jullie namen zijn geschreven in de hemel, lieverd,' zei Magnus. 'Ik ben zo ontroerd dat ik lach en nog een borrel neem zodat ik niet ga huilen.'

Daarna ging hij weer een wandeling maken.

Nu herinnerde hij zich waarom hij in die duistere, dronken nacht tegen hen had gezegd dat hij naar Moquegua wilde. Magnus was nog maar één keer eerder in die stad geweest, en hij was niet lang gebleven.

Moquegua betekende 'rustige plek' in het Quechua, en dat was precies wat het was, en ook precies waarom Magnus zich er niet op zijn gemak had gevoeld. De vredige keienstraatjes en het plein met de smeedijzeren fontein waar kinderen in speelden, waren niets voor hem.

Magnus' levensfilosofie was om in beweging te blijven, en in stadjes als Moquegua begreep hij waarom het noodzakelijk was om in beweging te blijven. Als hij dat niet deed, zou iemand hem misschien zien voor wat hij werkelijk was. Niet dat hij zichzelf nu zo vreselijk vond, maar toch bleef dat stemmetje in zijn hoofd waarschuwen: *Blijf constant en flitsend in beweging, anders zal de hele illusie instorten.*